

verkeert zijn, Heer, onse wegen,
 Wy zijn trouw'loos aen u gaer seer.
 Onf' vaders in Egypten plegen
 Uw' wercken te vergeten, Heer.
 5 Sy en hebben niet recht bedacht
 Uwer goetheyt seer groote kracht:
 Maer aen de zee zijn sy al t'same
 Den Heere geweest seer rebel;
 Doch hy hielpse door sijnen name,
 En door sijn macht en niemant el.
 6 Hy heeft gestraft de zee seer
 wijd, Sy wert droogh, en des
 waters quijt: Hy voerde se door
 dat meyr krachtigh, Als door een
 woestijne seer breed; En hielpse
 door sijn hant almachtigh
 Van all' haer vyanden seer wreet.
 7 Hy heeft se los en vry gestelt
 Van harer vyanden gewelt.
 In 't meyr zijn die alle verfoopen
 Die sijn volck haten; 't welck heeft
 sijn Godt vertrouwt, en met
 grooten hoopen Gelooft en

geroemt den Godt sijn.
 I. *Pause.*
 8 Maer sy hebben vergeten saen
 De wercken die Godt had gedaen;
 Sijnen raet sy niet en verwachten:
 Maer werden in de woestijn daer
 Beluft, en hebben met verachten
 Godt geterght en gelastert swaer.
 9 Hy gaf hen harer herten lust;
 Dat haer begeerte wert gebluft;
 Maer s' hebben haest de walgh ge-
 kregen: Sy hebben Mofi weder-
 staen, En oock Aaron aller wegen,
 Die de heyl'ge kleeders hadd' aen.
 10 Onder Dathan gingh 't aertrijck
 op, En viel Abiram op den kop:
 't Vyer wert haest onder hen ont-
 steken, 't Welck de boose heeft
 verbrant gaer, En tot Oreb
 gantsch afgeweken, Maeck-
 ten en dienden 't kalf daer naer.
 11 Soo waren sy verdwaelt gantsch
 seer, En hebben Godt, d'welck
 was haer Heer, By een weydende
 kalf